

DE ROODE VAAN

Orgaan van de Afdeeling Amsterdam der
Kommunistische Arbeiders-Partij in Nederland

Versijnt ongeregeld

Adm.-Adres: Formosastr. 20¹, Amsterdam

MANIFEST

Aan de Transportarbeiders!

In de laatste zes weken hebben zich in Ned. Indië gebeurtenissen afgespeeld, die de arbeiders in Nederland ten nauwste raken.

Een deel van de Javaansche boeren en arbeiders zijn in opstand gekomen tegen het gezag der bezittende klasse in Ned. Indië.

Hetzelfde gezag, dat in Nederland de overweldigende meerderheid der niet-bezitters onderdrukt onder den dekmantel der democratie, onderdrukt in Indië meer dan vijftig miljoen menschen door middel van ambtenaren en militairen rechtstreeksch, zonder het vijgeblad van parlementarisme en kiesrecht.

Sedert eeuwen is het gezag van Nederland bezig met alle middelen, de volkeren in Ned. Indië met de zuigpomp de welvaart, den rijkdom af te tappen, en over te hevelen in de brandkast van den Staat of van particuliere ondernemingen.

De bloedzuiger, het Nederlandsche kapitaal, is bij het nastreven van dit doel in Ned. Indië, niet zachtzinnig te werk gegaan tegen de volkeren van dit eilandrijk.

Onze voorvaderen, die gauwdieven, zijn door een zee van bloed gegaan om hun doel — roof van vreemden rijkdom — te naderen. De groote voorganger van het proletariaat, Karl Marx, drukte zich kort en krachtig uit, toen hij schreef:

„De geschiedenis van de koloniale politiek der Hollander, „ders biedt ons een onovertrefbaar tafereel van roof, sluipmoord en omkooprij.”

Wanneer thans de intellectueelen, die de kranten schrijven voor de bezittende klasse, druipen van morele verontwaardiging over de snoode Javanen, die zoowaar, met de wapens gestreden hebben, dan weten wij die klassehuichelarij naar waarde te schatten.

Wij spreken hier nog niet van de imperialistische democraten, merk dagblad „Het Volk”, die alles afkeuren en betreuren wat van den kant der rechtmatige bewoners van Java IS GEDAAN. Op het laatste komt het aan.

Door zó te schrijven, vormen deze democraten een stut voor de regeering, een steun in den rug der bezittende klasse.

Natuurlijk hebben zij, de democraten, een voorwendsel bij de hand, n. l. het voorwendsel der hervorming, de illusie der democratie.

Hoe is echter de toestand in Ned. Indië voor de meerderheid der boersche en proletarische bevolking in politiek opzicht?

Het eerste groote feit is: ZIJ WORDEN OVERHEERSCHT DOOR EEN VREEMD VOLK, DE NEDERLANDERS, die gelijktijdig het Engelsche, het Japansche, het Duitsche kapitaal in Ned. Indië als schildwacht dienen.

De politieke macht van het Nederlandsche kapitaal in Ned. Indië is en wordt in steeds meerdere mate een depôt, een agentschap van de groote kapitaalmachten.

De bajonet van Jan Fuselier, die dringt in de borst van den Javaan, wordt begeleid met levendige toejuichingen van de regeeringen van Japan, Engeland, Duitschland en het land van den dollar.

De schijndemocraten van het slag Mr. Joeskes, Cramer, Stokvis c. s. VERLIEZEN DIT FEIT GEHEEL UIT HET OOG, n. l., dat Ned. Indië EEN KOLONIE IS VAN HET INTERNATIONALE KAPITAAL.

Verder moet ieder arbeider wel bedenken, dat in Indië DE VAKVEREENIGING IS VERBODEN. (Behalve van zoete jongens).

Dat een VEREENIGINGSRECHT in feite niet bestaat! Het recht om zijn gedachten te uiten in woord of geschrift, behoudens voor gekochte inlandsche intellectueelen, of regeeringswerktuigen zooals de kranten der overheerschers, niet bestaat!

DAT STAKINGEN DOOR EEN AANVULLING VAN DE STRAFWET GEHEEL ZIJN VERBODEN!

De waakhonden van de brandkast, de persorganen van de groote en kleine burgers in Nederland, die zoo blaffen voor hunne bazen, „vergeten”, dat het ontbreken van alle rechten voor de werkelijke bevolking, ZELFS VAN EEN DEMOCRATISCH STANDPUNT, ELKE OPSTAND RECHTVAARDIGEN.

Hoe is nu de maatschappelijke toestand der Inlandsche bevolking?

Uit een onderzoek, ingesteld door een commissie van de regeering, blijkt, dat BIJNA TWEE DERDE DER BEVOLKING buiten de groote steden, een JAARINKOMEN heeft per gezin BENEDEN f 150.—.

Een hooger inkomen dan f 15.— PER MAAND heeft het gros der bevolking niet.

Sinds 1913 is het inkomen der Inlandsche bevolking ACHTERUITGAANDE, terwijl de behoeften zijn toegenomen. Gedurende den tijd, dat in Indië, onder beheer van Nederland, ongetelde miljoenen aan oorlogswinst werden gemaakt, las men in de Landbouwkroniek v. het Tijdschrift „Koloniale Studiën”: „Tegenwoordig daalt de welvaart, trots alle gedane pogingen tot verbetering, gestadig en algemeen, hoofdzakelijk in die gebieden, waar naast een uitgestrekt communaal grondbezit met periodieke verdeling een zeer ingewikkeld stelsel van grondhuur is ontstaan.” (Oct. 1919).

Het oordeel, hierboven afgedrukt, wordt door het rapport Meyer-Raneft Heunder volkomen bevestigd.

Wat heeft de regeering in Indië nu nog op den koop toe gedaan naast al datgene, wat wij hebben opgesomd?

Zij heeft de belasting der bevolking met een hongersinkomen aanmerkelijk verhoogd; zij, de regeering, heeft daarentegen uit bezuiniging, het minieme onderwijs nog besnoeid; zij heeft op alle hygiënische maatregelen voor de bevolking, die zeer gering zijn, eveneens sterk bezuinigd.

Wij zijn zeer incompleet, maar volstaan met deze opsomming.

WAT moeten nu de NEDERLANDSCHE arbeiders doen?

Zij moeten zich ONVOORWAARDELIJK aan de zijde der Javaansche bevolking scharen.

De vijand van de volken in Ned. Indië is tevens de vijand der Nederlandsche arbeiders.

Beiden worden overheerscht door dezelfde macht.

Elke slag op den kop van dien vijand, waardoor de macht en rijkdom van die heerschende kliek wordt tegengegaan, is een klasse-voordeel voor het proletariaat in Nederland,

onder beding, dat het proletariaat hier te lande klassebewust van dien toestand weet gebruik te maken.

Tot heden is de kennis en het bewustzijn onder de proletariërs omtrent den samenhang van deze feiten gering. Hoe sterker het kapitaal in Indië staat, hoe minder afhankelijk zij zijn van den arbeid der arbeiders in Nederland, des te bruter zullen zij optreden in het bedrijf, in den staat, tegen de arbeiders in het „Moederland“.

Er is daarom alles voor te zeggen, dat de arbeiders DAADWERKELIJK OPTREDEN.

Het N. A. S. ging het „verst“; het zond met de C. P. (merk De Visser) of zonder, een telegram aan den Gouverneur Generaal van N. I., verzokende om amnestie of kwijtschelding van straf, en instelling van een arbeiders-commissie, die onpartijdig moet onderzoeken! Oef! De S. D. A. P. zond, och arme, ook een telegram: „niet doodstraf toepassen, alstublieft!“

Het is duidelijk, dat de politiek-parlementaire partijen geen daadwerkelijk verzet willen als uiting van solidariteit met de bevolking in Ned. Indië.

Het N. V. V. wil niet. Het N. A. S. stuurt brieven aan christelijken en modernen, ofschoon zij zeer goed weten kunnen dat het niemandal geeft.

Het N. A. S. heeft dan een motief om niets te doen, n. l. door de schuld te werpen op de modernen.

De arbeiders moeten daarom ZONDER DE LEIDERS-ORGANISATIES, VAN ONDER OP, uit eigen kracht en initiatief, macht ontwikkelen. Zij moeten zich onderling verstaan en hun klassebelang begrijpen. Dus actie met een commissie uit eigen midden.

HET IS DAAROM DRINGEND NOODIG, DAT DE ARBEIDERS IN HET TRANSPORTBEDRIJF, TE WATER EN TE LAND, DE HANDEN INEEN SLAAN OM EEN STAKING TE PROCLAMEEREN, DIE STAAT IN HET TEEKEN VAN EENSGEZINDHEID MET DE BEWEGING DER BEVOLKING IN NEDERLANDSCH-INDIË.

De beste manier om de regeering, die niet zwicht voor argumenten, de macht en het klassebewustzijn van het proletariaat te toonen, is DE DAAD!

Proletariërs, klassegelovenden! De Kommunistische Arbeiderspartij roept U daartoe op. De ondermijning van het krachtsbewustzijn van het proletariaat door de vakbeweging en de politiek-parlementaire partijen heeft lang genoeg geduurd.

Op de bres voor Uw klassebelang! In één gelid, schouder aan schouder, tegen de Nederlandsche Regeering, de lastgeefster der bureaucraten in Ned. Indië!

Voorwaarts, geen wiel mag meer draaien, geen schip meer afvaren; legt den arbeid neer!

HOOG DE SOLIDARITEIT IN DEN KLASSESTRIJD TEGEN HET NEDERLANDSCHE IMPERIALISME, den vijand van de volkeren in de Oost en van de arbeiders in Nederland!

DE EENHEID VAN HET PROLETARIAAT.

Wanneer het nationale proletariaat één imperialisme de voorkeur geeft boven het andere, wanneer het zich door zijn nationale heerschers en zijn sociaal-patriottische reformistische of valsch-Marxistische leiders koopen of bedriegen laat, wanneer het zich bij zijn nationaal kapitalisme, diens imperialisme en Staats-socialisme aansluit, wanneer het internationale proletariaat verdeeld blijft, een deel het andere in den steek laat en verraadt — wanneer dan een deel na het andere door het internationale imperialisme verpletterd wordt, — dan, ja dan zal de wereld-revolutie nog niet gelukken en zullen wij een nieuw tijdperk van Kapitalisme, Imperialisme en Militarisme beleven en moeten verdragen.

En ook wanneer de revolutie niet terstond slaagde, wanneer het proletariaat bij den eersten aanval nog geslagen werd, en het jaren noodig had om tot de overwinning te komen, **OOK DAN MOET DE EENHEID VAN HET INTERNATIONALE PROLETARIAAT GEMAAKT WORDEN.**

De eenheid van het internationale proletariaat moet in elk geval de vrucht zijn van dezen eersten wereldoorlog.

HERMAN GORTER.

DE SOCIAAL-DEMOCRATIE EN DE KOLONIALE POLITIEK.

Voor den arbeider, die niet is ingewijd in de politiek, speciaal in het Socialisme, moet het zeer vreemd zijn, dat de S. D. A. P., die nog altijd schiermt met het woord socialisme, zoo scherp de houding der opstandige Javanen afkeurt. In het hoofd van elken arbeider, ook al is hij geen socialist of communist, is een vage voorstelling aanwezig, dat het socialisme elke onderdrukking door het kapitaal, door de kapitalistische klasse, afkeurt.

De practijk, de daden van de sociaal-democratie kloppen echter niet met deze gunstige meening van den arbeider, die het socialisme niet kent, maar wel zijn goeden roep. Wanneer men let op deze algemeen verbreide meening omtrent het socialisme, dan is men tevens op het spoor, althans voor een deel, van de oorzaak, waardoor het mogelijk is, dat een niet onbelangrijk deel der arbeiders naar de stembus gaat voor de sociaal-democratie.

In dit kort bestek kunnen wij de andere oorzaken, die de arbeiders drijven om z. g. socialistisch te stemmen, of in het algemeen aan het parlementarisme te doen, niet verder nasporen.

In verband met het begin van onze opmerkingen, knopen wij daaraan nog het volgende feit vast.

In Augustus 1914 was het meerendeel der arbeiders in de stellige meening, dat de sociaal-democratie tegen den oorlog was. Deze „stellige meening“ kwam echter niet uit, ging niet in vervulling. Integendeel. Deze verwachting, deze illusie der arbeiders, werd wreed verstoord.

In alle landen — met Rusland¹⁾, Servië en Bulgarije als uitzondering, — trad de sociaal-democratie aan de zijde der regeering, aan den kant der eigen heerschende klasse.

In Nederland nam de heer Troelstra in Augustus 1914 het woord in de IIe Kamer, om te verklaren, dat de nationale belangen gingen boven de partijbelangen.

In den loop van den oorlog werden vele slordige millarden in den muil van het militarisme geworpen. Ook in ons land door de S. D. A. P.

De sociaal-democratie was dus anders in de werkelijkheid dan in de verbeelding van vele arbeiders, geheel tegengesteld was het „socialisme“ der S. D. A. P. aan het beeld, dat vele arbeiders ervan in het hoofd hadden.

Hoe zit dat dan, zal men vragen. Wel, in den loop der geschiedenis is de sociaal-democratie een kapitalistische partij geworden.

Nu zijn geen twee dingen precies hetzelfde. Er is natuurlijk nog een verschil b. v. tusschen den heer Colijn's partij en die van mijnheer Henri Polak consorten.

Maar dat is geen principieel verschil, niet een onderscheid van beginsel, maar slechts een verschil van graad.

De heer Colijn spreekt het kapitalisme zalig met een beroep op den godsdienst; de heeren Schaper, Vlieger, Albar-da, verdedigen de practijk van het kapitalisme met een beroep op het socialisme.

Het resultaat is practisch hetzelfde, en op de practijk komt het maar aan. Let op hun daden!

Hoe motiveeren de sociaal-democraten hun standpunt met betrekking tot de Koloniën en welke middelen willen zij?

De woordvoerders der sociaal-democratie zeggen: „De volkeren van Ned. Indië moeten onder leiding van de bezittende klasse, de suikerlords, de tabakskoninkingen, de rubberbaronnen, en de Koninklijke Petroleum Maatschappij, opgevoed worden tot zelfbestuur.“

Aangezien deze kapitaalkrachtige ondernemingen dat opvoedkundige werk niet zelf kunnen doen, moeten zij dat laten opknappen door bureaucraten, schoolmeesters, zendelingen en meer van dat volkje.

Misschien heeft de S. D. A. P. nog eenige dominees van „De Blijde Wereld“ overcompleet; we zouden dan vriendelijk willen verzoeken Ds. van der Heide een beetje naar Bantam te sturen. Tenminste is dan „de partij“ ook vertegenwoordigd bij de opvoeding.

De heele zaak komt hierop neer, dat zij, de leiders der Hollandsche sociaal-democratie, rondweg verklaren, dat de bourgeoisie en hare dienaren, de bevolking onder voogdij moeten houden tot zij rijp zijn voor zelfbestuur.

¹⁾ Noot. De Mensjewiki in Rusland, o. i. de apart georganiseerde helft was voor den oorlog; de Bolsjewiki niet.

Onder de bedrijven door moet het kapitalisme in Ned. Indië steeds worden uitgebreid.

Want één van de voornaamste middelen om de bevolking aan meer welvaart te helpen, te verheffen, is: de industrie in Indië op pooten te helpen.

Een industrie volgens Westersch model.

Met een schijnheilig bakkes verklaren de leiders der S. D. A. P.: de voorwaarde voor het socialisme in Ned. Indië, is de invoering van het kapitalisme.

Want ziet U, boeren, kiezers, kleinburgers en al wat een bijna onuitroeibaar kapitalistisch klasse-instinct heeft, men kan toch niet zoo maar, van het communaal grondbezit, van den rijstbouw, van den aanplant van tweede gewassen, overspringen naar het socialisme!

Deze volkomen bedriegelijke, en voor de verraderlijke practijken van de sociaal-democratie uitgevonden theorie, is niet de theorie van het socialisme.

Het is gelogen, dat het socialisme, het kommunisme ooit heeft verklaard, dat het kapitalisme in de koloniën moet worden ingevoerd door of met hulp der arbeiders!

Deze draai is eerst aan het historisch materialisme gegeven, toen de sociaal-democratie kapitalistisch werd. (In de partijstrijd noemde men deze kapitalistische uiting aanvankelijk reformistisch).

Noch Marx, noch Engels, noch Kautsky (van vóór den oorlog) hebben dat ooit beweerd!

Wel Van Kol, wel Bernstein, wel Vliegen, kortom wel de reformistische d.w.z. toen reeds voluit kapitalistische politici.

Het kapitalisme in West-Europa is mede een product van een langdurigen klassenstrijd tusschen den adel en de opkomende burgerij.

Het Westersch kapitalisme is op eigen bodem, uit eigen kracht, als een revolutionaire factor omhoog gekomen tegen het feodalisme. De vindingen der wetenschap, de ontdekkingen van nieuwe, onbekende gebieden der aarde, de algehele vernieuwing der ideeën, werkten nu als gevolg, dan weer in andere omstandigheden als oorzaak van een vernieuwing der mensche-lijke cultuur.

Zal de overbrenging van het ondergaand kapitalisme zooals het nu is, het kapitalisme in zijn imperialistische fase, ook zoo werken in Ned. Indië?

Men moet wel een plat-burgermans-verstand hebben als een hoofdredacteur van „Het Volk“, om dat te bevestigen.

Men moet door en door kapitalistisch denken, als men meent, dat een overbrenging van de techniek uit het Westen zonder meer, een hooger beschavingstrap zou beteekenen voor de volkeren in Ned. Indië.

In de Tropen heeft, bij het ontbreken van de klassen en klasseverhoudingen, bij de andere aardrijkskundige verhoudingen, op een geheel anderen bodem, bij een ander ras, het kapitalisme van thans een andere werking dan in de eeuwen, die aan de 19e zijn voorafgegaan in Europa.

Het werkt daar niet cultuurvernieuwend, maar alleen ontbindend, niet revolutioneërend, maar demoraliseërend.

De strijd voor het kapitalisme is eens revolutionair geweest, in vroegere historische omstandigheden.

Nu economisch de invoering van het socialisme mogelijk is in West-Europa en Amerika, zoodra de arbeiders besloten zijn tot revolutie, is het dol-reactionair om het kapitalisme, om dit stelsel, dat niets hoogers kan brengen dan een oorlog op nog grooter schaal dan die van 1914-1918, nog uit te willen breiden door het te brengen naar de tropen.

Een partij als de S. D. A. P. is daarmede geworden een actief-imperialistische partij, die van een wereldstandpunt gezien, het Nederlandsche imperialisme tot een geduchte macht wil verheffen in het verre Oosten, en daardoor de wereld-politieke spanning enorm zal vergrooten in de machtsferen, die uitteraard geacht worden te behooren tot Japan en de Vereenigde Staten van Amerika.

HOE IS DE MAATSCHAPPIJ IN NED. INDIË?

De lezer neme het ons niet kwalijk, als wij hem een citaat onder de oogen brengen. Vermoedelijk zijn deze zaken eenigszins moeilijk voor diegenen, die niet in, of buiten het kommunisme staan. Wij probeeren daarom duidelijk te zijn.

Hoe is de samenleving in Indië? Onderstaande aanhaling geeft daarvan een beeld:

..... De inlandsche samenleving (is) over het algemeen nog weinig gedifferentieerd (d.w.z. zeer geringe verdeling van arbeid). Nu behoeft men nog niet eens te denken aan Dajaks, Papoea, Toradja en dergelijk economisch het minst ontwikkelde stammen; ook in andere streken van den Archipel, die veel hooger staan, b. v. de Westkust van Sumatra, Bali, zelfs de Minahassa of de Sangir- en Talaud-eilanden heeft de maatschappij nog een geheel ander karakter dan bij ons.

Terwijl in onze samenleving verdeling van arbeid ver is doorgevoerd, elk producent slechts één artikel of één goederen-soort althans vervaardigt, deze aan de markt brengt en uit hare opbrengst zijn benodigdheden aanschaff, voor zich en zijn gezin in hoedzaak, heeft daar de voortbrenging plaats in geheel anderen geest.

Om te beginnen zijn de verbanden, waarin de individuen gegroepeerd zijn, daar veel krachtiger dan bij ons.

Die verbanden zijn in het algemeen ook niet de gezinnen, doch de genealogische families, hier en daar nog de stammen en stamonderdeelen.

Dit geeft aan de samenleving reeds een geheel ander karakter. Men is er veel minder individu dan bij ons, veel meer lid van een geheel. En dat geheel is reeds door zijn grootte veel meer geschikt om in de productie een meerzijdige plaats in te nemen dan bij ons het gezin zou kunnen zijn.

Voedingsmiddelen worden op familiegronden aangeplant; uit de bosschen, waar men hetzij als familie hetzij als deelgerechtigde in een stam of andere gemeenschap zekere rechten kan doen gelden, wordt hout en hetgeen er verder te verkrijgen is, ingezameld; benodigd vlechtwerk, soms weefwerk, maakt men zelf aan; kortom het voornaamste van hetgeen men noodig heeft, brengt men zelf voort."

(„De Economist“, Juli-Aug. 1918).

Na aandachtige lezing van het citaat zal de lezer wel begrepen hebben of kunnen nagaan hoe de maatschappij in Ned. Indië is.

In die maatschappij, willen de sociaal-democraten, het kapitalisme in zijn eindstadium brengen; met zijn tot het uiterste doorgevoerde verdeling van arbeid door middel van machinale voortbrenging, zooals die thans na den wereldoorlog geworden, is temidden van de economische wereldcrisis.

Aan deze misdadige politiek ijzeren weerstand! Maskers af, heeren volkeren-onderdrukkende sociaal-democraten.

Gij zijt, wie gij zijt. Zoodanig in Duitschland, in Frankrijk, in Engeland waart vóór den oorlog, stond aan den kant der regeeringen, een oorlog, die juist ontkend werd om het bezit van koloniën, daarom zijt gij ook voor de politieke en economische onderdrukking der volkeren van den O. I. Archipel.

Tusschen Uw houding van thans in het conflict tusschen Regeering en opstandige Javanen en uw houding van 1914-1918 is geen verschil ondanks uw gefemel over ontwapening

DE DERDE INTERNATIONALE EN DE K. A. P.

In October 1917 nam de partij der Bolschewiki in Rusland de macht in handen.

Deze revolutie in Rusland werd niet gevolgd door een omwenteling in West-Europa.

De verantwoordelijkheid voor het isolement van Rusland treft in de eerste plaats de Sociaal-democratische partijen van Duitschland, Frankrijk, Engeland en Italië.

De kleinere landen laten wij even buiten beschouwing. Rusland moest toen alleen verder zien te komen bij den economischen opbouw.

Hij was daartoe niet in staat zonder de revolutionaire hulp van één of meer der groote proletariaten, b. v. het Duitsche of het Fransche.

Rusland en de toenmalige communistische partij waren toen op eigen bronnen aangewezen, want het proletariaat kwam niet tot revolutie in Duitschland, in Frankrijk en Engeland.

De Sociaal-Democratische partijen en vakbonden (I.V.V.) dragen in West-Europa de bloedschuld aan den wereldoorlog, aan het isolement van Rusland, aan den opmarsch der contra-revolutie in alle landen, en aan zijn specifiek Italiaanschen vorm, het fascisme.

Hoe reageerden de Bolsjewiki op deze feiten? Voor wat Rusland betreft moest de communistische

DE ROODE VAAN

Orgaan van de Afdeeling Amsterdam der
Kommunistische Arbeiders-Partij in Nederland

Versijnt ongeregeld Adm.-Adres: Formosastr. 20', A'dam

partij een beroep doen op het Westersche kapitaal voor den opbouw van Rusland. De Bolschewiki waren genoodzaakt aan den boer individueel de beschikking over den grond te geven. In theorie bleef deze grond staateigendom.

Deze nieuwe klasse, negentig procent van de Russische natie, stelde na zeer korten tijd eischen aan de staatsmacht in handen der communistische partij.

Lenin was de eerste, die naar voren kwam met de meening, dat er een andere politiek moest worden gevolgd, een politiek van tegemoetkoming aan de Boeren.

Deze politiek is in de wandeling bekend onder den naam van nieuwe economische politiek (N.E.P.) Op dien weg is, na den dood van Lenin, voortgegaan. De handel werd vrij en een deel der particuliere nijverheid.

Er kwamen naast de bevoorrechte groep der Sowjet-bureaucratie, naast de grootere boeren met meer grond, de nieuwe Koelaki, een groep O.W.-ers, handelaren, bourgeois kortom, in stad en land.

Naast de staatsfabrieken, naast het monopolie van den buitenlandschen handel, namen deze parasieten een belangrijke plaats in.

De gevolgen van de N.E.P. waren onafzienbaar.

Deze nieuwe verhoudingen in Rusland waren reeds voorspeld door de K.A.P. in Duitschland en in Holland door de eerste onder zijn gelijken in de K.A.P., Herman Gorter.

De bladen der partijen van de derde internationale zwegen over de nieuwe klasse-verhoudingen in Rusland.

Eindelijk kwam ook verzet in Rusland. Eerst was de arbeiders-oppositie in verzet. Dit verzet werd gestuit.

In '26 kwam er weer verzet en thans van één of meer groepen onder leiding van Trotsky, en groepen onder leiding van Zinoweff. Deze oppositie richtte zich tegen de gevolgen der nieuwe economische politiek.

Hiermee is voor een deel erkend, door gepatenteerde Russische leiders, natuurlijk onwillens, dat wij gelijk hadden.

Het isolement van Rusland, het vragen om hulp aan kapitalistische staten in allen vorm, kapitaal voor Rusland en bondgenootschappen en verdragen, maakt Rusland tot een conservatieve macht.

Natuurlijk geven zij dat niet toe, de blinde fanatici der derde Internationale; geven zij het wel toe, dan heet het: „ja, maar het is maar tijdelijk“.

Maar deze gevolgen van het isolement van Rusland waren nog vreeselijker voor het eigenlijke gebied der arbeidersbeweging.

Rusland verkondigde kort gezegd bij monde van Lenin, dat wij de sociaal-patriottische massa der arbeiderspartijen, wier rol de Bolschewiki zeer goed kenden, moesten aantrekken door een opportunistische politiek.

In de vakbeweging moesten „cellen“ worden gevormd. De K.A.P. verwierp in 1921 deze politiek en werd uitgesloten door de derde Internationale.

Deze opportunistische politiek van de partijen der derde Internationale had ten gevolge een steviging der sociaal-patriotten, wier aanzien door de eenheidsfront-taktiek enorm toenam.

De Communistische partijen der derde Internationale, filialen van Rusland, werden zelf partijen, waarin een klein bestuur de lakens uitdeelde, partijen, die niet tegenover, maar naast de partijen der 2e Internationale staan.

Leiderspartijen, die het parlementarisme en de vakbeweging twee bolwerken van leidersmacht en arbeidersbedrog, zeer scherp naar den voorgrond brengen.

Het verschil tusschen de partijen der 2e en der 3e Internationale komt practisch hierop neer:

De Sociaal-democraten zijn de agenten der Westersch-imperialistische bourgeoisieën;

de zoogenaamd Communistische partijen der 3e Internationale zijn de agenten van het opkomende nationale kapitalisme in Rusland.

Voor den welwillenden lezer merken wij nog op, dat wij het vraagstuk van het parlementarisme en de vakbeweging, en de taktiek, zooals de K.A.P. die verstaat, hiermee volstrekt niet hebben uitgeput, maar slechts even aangeraakt.

Geen redelijk mensch zal verlangen, dat in een klein krantje, in één adem, op één keer, alle vraagstukken worden behandeld.

Welk verband houdt het voorgaande met Indië, met de koloniale politiek, met de Nederlandsche C.P.? Met het N.A.S.,

de vakcentrale der Roode vakverenigings-internationale?

Meer dan de oningewijde kan vermoeden. In het Westen van Europa houdt de 3e Internationale vast aan de moderne vakbonden, deze kapitalistische instellingen, die een geducht bolwerk vormen tegen de revolutie. (In Nederland om plaatselijke redenen aan het N.A.S.).

Legien, de leider van de moderne vakbeweging in Duitschland, schreef in 1919 in het Korrespondenzblatt der General-Commission: „De vakbeweging is (was) het eenige vaste bolwerk tegen de vloedgolf van het Bolsjewisme.“

Het Bolsjewisme was toen revolutionair in tegenstelling met thans.

De Bolsjewiki oordeelden toen niet anders over de vakbeweging.

De ontwikkeling van Rusland, die wij kort hebben gescheitst, bracht niet mee om de vakbeweging met wortel en tak uit te roeien, en daarvoor de van onder opgebouwde bedrijfsorganisatie te stellen, zooals wij willen, maar de Communisten in de vakbeweging te jagen om te probeeren de baantjes, de leidersplaatsen te bemachtigen.

Dus nieuwe leiders met een onopgekleurde massa, die in den strijd lafhartig omvallen of er in 't geheel niet aan beginnen. Deze taktiek door middel van de cellen is mislukt.

De geratelineerde beroepsverraders, die in den regel aan het hoofd der vakbonden staan, waren te gaar om zich te laten overduvelen door de Moskou-Communisten.

De revolutie in het Westen is, mede door de schuld van Moskou, tot stilstand gekomen allereerst in Duitschland juist door hun taktiek van steun aan de vakbeweging en aan de Sociaal-democratie.

De Bolsjewiki werpen zich nu op het Oosten. *)

Wanneer de stammen van Marokko, de massa's van China, de volkeren van Ned. Indië in beweging komen tegen het Westersche kapitaal, hebben wij als K.A.P. niet de minste reden om zulks niet vurig te wenschen, en zoo het kan, te steunen.

Wij verklaren zoo beslist mogelijk, dat het onze plicht is de Nederlandsche arbeiders in het geweer te roepen tot steun aan de Javaansche strijders en de weinigen, die op Sumatra hun leven hebben ingezet voor de omverwerping van het imperialistische gezag (zie ons Manifest).

Dat neemt echter niet weg, dat wij niet minder beslist verklaren, dat de hefboom voor de wereldrevolutie moet aangezet worden in West-Europa en Amerika.

Want, zoolang het kapitalisme in deze werelddeelen overeind staat, zal van een bevrijding van de genoemde volkeren geen sprake zijn, bevrijding, zooals wij die verstaan.

Valt de revolutie in West-Europa niet samen met den opstand der volkeren in het verre Oosten, en dat lijkt op het oogenblik weinig waarschijnlijk, dan is de vorming van nationale staten nog geen weg tot de bevrijding der arbeidersklasse in Europa en Amerika.

*) Voor kenners van de C.P. in Nederland merken wij in deze noot nog op, dat de heeren Wijnkoop en van Ravesteijn reeds voor dat Moskou officieel bleek gaf van dezen koers naar het Oosten, zich reeds lang uit wantrouwen tegen de Duitsche en de wereldrevolutie, dien koers hebben gevolgd. De groep „De roode Vaan“ heeft in haar blad hierop toen reeds den vinger gelegd.

ACHTER DE SCHERMEN. - BIJ „DE TRIBUNE“.

Van Riel komt neerslachtig het bureau binnen, Amstel 85. Hij rommelt in de kranten. Pikt er één uit en hij leest ons krantje, kijkt dan naar Johan Visscher, en van 't R.

„Zeg, Vanter, lees jij dat ook 's.“

Vanter zegt: „God, man, ik heb 't allang door, maar 'k heb 't weer in 't bandje gestopt.“

„O, is 't dat! Nou, ik zal er een stukkie over schrijven“, zegt Johan.

„Ach nee, laat loopen“, zegt van 't Riel, die lui zullen zich wonderwat verbeelden; laten we ze toch doodzwijgen, dat is 't beste.“

„Nou, dat ben 'k nog niet eens“, zegt Vanter. We moeten ze belachelijk maken.“

„Nee“, zegt van 't Riel, „ik ben Hoofdredacteur en mij is de leiding, ze kommen d'r niet in!“

Ik schrijf eerstdaags weer een stuk over de „ware communisten“, dan weten de partijgenooten d'r weer alles van.“

Redactie-Adres: B. LUTERAAN, 2e Helmersstraat 47

DE a.s. VERKIEZINGEN VOOR DEN RAAD EN DE STATEN.

Nog een paar dagen en vele duizenden arbeiders zullen weer ter stembus gaan.

De politieke partijen van Rome tot Moskou roepen de arbeiders weer op om een keus te doen.

In den regel wordt aanbevolen om Jan of Piet te kiezen, in het belang der arbeiders.

Er zijn arbeiders, die twijfelen aan de zuiverheid van het motief: het belang der arbeiders.

Hun klasse-instinct zegt hun: 't kan niet waar zijn. Ze worden dan onverschillig voor de politiek en voor alles wat daarmee samenhangt.

Op dien weg begeven wij ons niet. Integendeel, het gaat er voor ons om, een gedragslijn te bepalen, die de arbeiders in staat stelt los te komen van bestaande parlementaire politiek.

De huidige politiek - parlementaire partijen werken voortdurend het kapitalisme, de heerschappij van een minderheid, die uitsluitend de beschikking heeft over den grond en de arbeidsmiddelen, in de hand.

Deze macht der bezittende klasse wordt niet verminderd of afbreuk gedaan, door een zeker aantal arbeiders-afgevaardigden, mogen dezen zich sociaal-democraat of communist noemen, zelfs dan niet, wanneer ze over een meerderheid in de vertegenwoordigende lichamen.

De macht van den Raad of Staten als raderwerk in 't bestaande politieke geheel van den Staat, is beperkt.

De wet schrijft voor, wat wel en wat niet

mag. Deze macht van den Staat berust uitsluitend in handen van de bezittende klasse als bezittende minderheid; het kiesrecht dient slechts om dit feit te maskeeren, te verbloemen. De medezeggenschap van de kiezers is nul komma nul als het gaat om groote beslissingen.

Op het eerste gezicht schijnt het, dat vele arbeiders, die niet kerkelijk of vrijzinnig zijn, deze waarheden als koeien kennen.

Toch is dit volstrekt niet waar, b.v. noch de sociaal-democraten, noch de leden der C.P., noch die van het N.A.S. of het N.S.V. gaan van dit feit uit, al deze richtingen gaan naar de stembus.

De fijne klassehuichelarij, die steekt achter het parlementarisme, achter de democratie, zien zij niet.

De heersche klasse maakt dan ook uitstekend gebruik van de gelegenheid om haar stevige klasseheerschappij nog sterker te maken, door goede krachten in haar klassebestuur te betrekken als Wethouder of Gedeputeerde, om de verantwoordelijkheid aan de arbeiders-afgevaardigden, en de achter haar staande partij, voor het regeeren op te leggen.

In stad en provincie is het reeds zoover; binnen niet te langen tijd worden de sociaal-democraten minister.

Acht de bourgeoisie het noodig, dan zal het gebeuren.

Verleden jaar heeft de Heer Albarda, leider van de soc. dem. Kamerfractie, den Heer Nolens, leider van de Katholieke partij, aangeboden om samen — S.D.A.P. en Katholieke

neen, neen, jij, die niet zij geweest onder een